

разбератъ какво може да се направи отъ хора, които се обичатъ и зачитатъ. Нека стореното отъ насъ ни свързва на вѣки и служи за примѣръ и назидание на околнитѣ. Чуйте последнята ми дума: всичко що имамъ е ваше; бждете достойни да го запазите и умножите! — Сега всѣки да се прибере съ нова вѣра въ бжднини и во вѣки вѣковъ.

(Всички: всички сме съ тебе и за тебе!)

Горянинъ. Нека останатъ Гуга и Дамянъ!

(Всички си разотиватъ. Оставатъ само Гуга и Дамянъ).

Горянинъ. А васъ азъ благославямъ отъ сърдце. Васъ считамъ за мои деца. На васъ ми е най-голѣмата надежда. На васъ дължа моето прераждане.

Дамянъ. Ти спечели на всички ни сърдцата. И никой нѣма да те остави. За пръвъ пжтъ чухъ такива топли слова, че незнамъ какъ да благодаря. Ти едничкъкъ разбра моята любовъ къмъ Гуга, само че азъ дали съмъ достоенъ?

Горянинъ. Който разбере доброто — той става и достоенъ.

Дамянъ. Ако зависѣше само отъ мене.

Горянинъ. Но щомъ Гуга е съгласна.

Дамянъ. Азъ имамъ жива — невѣста и хубава рожба момчана.

Горянинъ (сепнатъ). Тѣй!

Дамянъ. Следъ туй, което чухъ отъ тебе за доброто, азъ се забърквамъ... Задомихъ се. Защо — и азъ незнамъ! А сега знамъ едно: че обичамъ Гуга и безъ нея негома.

Горянинъ. Ти Гуга какво ще кажешъ?

Гуга. Азъ обикнахъ Дамяна безъ да знамъ, че е жененъ. И тѣй го обичамъ, че свѣта безъ него ще ми е тъмница.

Горянинъ. Помислете какво е чевѣшко — да се направи. По това азъ сега негома да ви кажа нищо... Ех х-хъ!

Гуга. Тя може да го обича; но и азъ Дамяна обичамъ. Какво съмъ крива, когато азъ го обикнахъ безъ да знамъ, че той билъ жененъ. Тя първа е по вѣнчило, но азъ пръвъ пжтъ обиквамъ въ живота си... (Къмъ Дамяна). Ако ти е мжно за детето — азъ го считамъ, че то е и мое.

Дамянъ. Съгласенъ съмъ. Безъ тебе азъ негома.

Горянинъ (съ въздишка). И вие трѣбва да имате нѣщо змейско въ гърдитѣ си. Не това, що криеха крилцата ми... Но...

Гуга. Не й отричамъ... Нѣма да ѝ е леко. Но и азъ какво съмъ крива! Най-подире, той — Дамянъ, ще каже последенъ.